

Saarna Martin kirkossa 8.9.2019 klo 10
Teologian tohtori, rovasti Heli Inkinen
Kuolemajärvi-juhlan jumalanpalvelus

Evankeliumi

Mark. 7: 31-37

Jeesus lähti sitten taas Tyroksen seudulta ja tuli Sidonin ja Dekapoliin alueen kautta Galileanjärvelle. Siellä hänen luokseen tuotiin kuuro mies, joka ei pystynyt kunnolla puhumaan, ja häntä pyydettiin panemaan kätensä miehen päälle. Jeesus otti hänet erilleen väkijoukosta, pani sormensa hänen korviinsa, sylkäisi ja kosketti hänen kieltään. Sitten hän katsahti taivaalle, huokasi ja sanoi kuurolle: "Effata." Se merkitsee: aukene. Silloin miehen korvat aukenivat ja hänen kielensä vapautui, niin että hän puhui selkeästi.

Jeesus kielsi ihmisiä kertomasta tästä kenellekään, mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä enemmän he levittivät siitä tietoa. Kaikki olivat ylen määrin hämmästyksissään ja sanoivat: "Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan."

Hyvät ystävät!

Markuksen evankeliumi tuo eteemme kuuron miehen, joka kuuroutensa takia ei myöskään ollut oppinut puhumaan. Todennäköisesti hänen kykynsä kommunikoida ja viestiä muiden ihmisten kanssa oli niin vajavainen, että se oli eristänyt hänet yhteisöstä.

Luulen, että monilla meistä on oman kokemuksen kautta aavistus siitä, millaista elämä voi olla, jos ei kuule mitään eikä voi puhua mitään.

Onko sinulla joskus ollut tilapäinen kuulon menetys? Tai kuulo on pikku hiljaa heikennyt? Tai onko sinulla joskus kurkku ollut niin kipeä, ettet ole voinut puhua?

Kun minulla vuosia sitten oli ensimmäisen kerran äänihuulten tulehdus (ja olin muutenkin kipeä) enkä saanut puhua viikkoon, eräs iäkäs sukulainen kävi minua katsomassa, hän laittoi kasvonsa ihan lähelle ja kysyi ONKO SULLA KUUMETTA? Yritin näyttää, että kuulen kyllä, mutta en voi puhua.

On aika tavallista, että kun yksi aisti ei toimi, luulemme, etteivät muutkaan aistit.

Lapseni olivat kylläkin ihan tyytyväisiä, kun äiti ei voinut viikkoon puhua vaan kirjoitella paperilappusia.

Täysi kuurous on nykyään aika harvinaista Suomessa, koska leikkauksilla on pystytty parantamaan monia nuoren polven ihmisiä pahalta kuulovammalta. Tänä päivänä puhutaan myös viittomakielisistä eikä kuuroista. Viittomakieli on yksi kieli muiden joukossa, jota viittomakieliset käyttävät kommunikoidessaan. Myös Raamattua on käännetty viittomakielelle.

Isälläni Heikki Inkisellä meni kuulo aika varhain työpaikalla huonoksi ja hän sai kuulolaitteen. Huumormiehenä hän joskus kesäisin istui pöydän ääreen, otti kuulolaitteen pois ja sanoi: nyt alkoi kesäloma!

Kuulemiseen ja puhumiseen liittyi myös eräs tarina, jota isäni tapasi kertoa. Koska vietämme tänään Kuolemajärveläisten vuosijuhlia, olen pyytänyt Liisa Pulkkista kertomaan tarinan oikealla murteella:

Liisa kertoo tarinan karjalaismiehestä, joka Turun seudulla matkasi linja-autolla ja yritti jutella kanssamatkustajien kanssa. Kukaan ei kuitenkaan puhunut mitään hänelle. Lopulta hän meni kuljettajan luo ja kysyi: "A mihi sie näit mykkii kuletat?"

Tuo tarina kertoo toisenlaisesta kuuroudesta ja mykkyydestä kuin Markuksen evankeliumin kertomus. Tarina kertoo eristäytymisestä ja eristämisestä, jota me kaikki teemme välillä tietämättämme ja välillä tietoisesti.

Isäni ja monet muut evakot olivat monella paikkakunnalla kummajaisia, joiden puhetapa eli murre oli erilaista ja jota ei aina ollut näilläkään seuduilla ehkä helppoa ymmärtää. Toisinaan ei myöskään ollut ehkä halua ymmärtää. Ehkäpä karjalaisuuteen ja savolaisuuteen liitetty puheliaisuus on myös häirinnyt vähäpuheisempia. On myös ollut aikoja, jolloin murteita on hävetty ja pyritty häivyttämään sitä kautta paljastuvat juuret. Vähän samaan tapaan kuin Jeesuksen opetuslapset nuotiotulilla Jeesuksen vangitsemisen jälkeen paljastuivat murteensa takia Jeesuksen ystäviksi, galilealaisiksi. Mutta opetuslapset kielsivät sen.

Noiden aikojen jälkeen on paljon vettä virrannut niin Jordan virrassa kuin Auraajoessa ja nykyään meillä on keskelläme monenlaista elämän evakkoa. On eri maista tulleita ja kenties erivärisiä ja eri kieliä puhuvia, kuka milläkin tavalla evakkoja. Tai jotkut taas ikään kuin jäävät näkymättömäksi, heitä ei huomata eikä kuulla. Toiset eivät saa edes ääntään kuuluviin. Tai

vierastamme tai jopa pelkäämme jonkin erilaisuuden tai vamman takia.

Nyt meillä itse kullakin on sama haaste kuin tuon kuuluisan linja-auton matkustajilla; olemmeko kuuroja ja mykkiä vai kuulemmeko ja kuuntelemmeko, yritämmekö ymmärtää ja puhua ja löytää yhteisen kielen ja sävelen, miten tulemme yhdessä toimeen.

Tämän päivän evankeliumi haastaa meidät auttamaan apua tarvitsevia sekä murtamaan eristyneisyyden, yksinäisyyden ja syrjäytymisen ja ottamaan mukaan yhteisöön.

Yhteisön voimasta kertoo mm. Kuolemajärvi juhlat, joilla tänään on vuorossa 71. kerta. Lapsuudesta muistan, kuinka hauskaa oli tulla Konserttisaliin näihin juhliin. Siellä oli naurua ja puheensorinaa ja aina tapasi serkkuja ja pikkuserkkuja ja muita sukulaisia. Vanhemmalle sukupolvelle oli erityisen tärkeää pitää yhteyttä kuolemajärviin, vaikka Kuolemajärvi oli jäänyt rajan taakse. Ja juuri siksi oli tärkeää pitää yhteyttä, tuntea omat juurensa ja vahvistaa identiteettiä täällä toisella puolen Suomea.

Kuolemajärvi ei kuollutkaan onkin Seppo Pirhosen toimittaman kirjan nimi, joka tänään iltapäivällä julkaistaan. Kuolemajärvi ja omat juureni Inkilän kylässä ovat minullekin tärkeitä. On tärkeää tietää, mistä tulee ja kuka olen, jotta olisi helpompaa mennä eteenpäin.

Päivän evankeliumi ja Jeesuksen malli rohkaisee meitä pitämään toisistamme huolta. Pidetään huoli siitä, että myös kristillinen lähimmäisenrakkaus elää ja vahvistuu eikä kuole!

